

FAGLIG
INFORMASJON

ARBEIDSPLASSER

Torbjørn Berntsen:

Forståelig at politikere søker større klarhet i EF-avtalen

Torbjørn Berntsen, stortingsrepresentant (A), Oslo, har kommet med en sensasjonell uttalelse, skal en domme etter jublende overskrifter i en rekke A-aviser. Brattelis varamann, mangeårig medlem av Arbeiderpartiet, har uttalt at han stoler på sine partifeller, Bratteli og Treholt. Han tror ikke de farer med lureri, når de fortolker den norske tekst i landbruksprotokollen for folket.

— Og hvordan skal dette tolkes, Torbjørn Berntsen?

— At disse avisene gjør det til en sensasjon at jeg godtar regjeringens fortolkning og ikke trekker dens troverdighet i tvil, får en da merke seg. Jeg ville finne det mer sensasjonelt og utenkelig om fortolkningen skulle være gjort mot regjeringens bedre vitende.

 JOURNALISTENS
VERSJON

— Men for øvrig er du gjengitt korrekt i avisene?

— Nei. Uttalelsen er hentet fra et diskusjonsmøte på Rena, hvor jeg svarte på et direkte spørsmål fra salen. Ingen av disse avisene var til stede på møtet, de har dratt fram en replikk uten sammenheng med det jeg sa for øvrig. Og når det sies at jeg med dette distanserer meg fra andre EF-motstandere, så er det journalist Viksveens (Arbeidernes Pressekontor) ord.

Jeg betrakter ikke de framstøt som er gjort fra seriøst politisk hold som et forsøk på å mistenkeliggjøre regjeringen, men som ærlige forsøk på å få en klargjøring.

 AVKLARINGEN SKJER
I BRUSSEL

— Mener du at avtalen er klar nok?

— I likhet med mange andre, synes jeg det er nødvendig og ønskelig at all uklarhet om den saklige forståelse av innholdet ble ryddet bort, slik at det kunne settes punktum for denne del av EF-debatten. Jeg står fast ved det jeg sa i mitt innlegg i utenriksdebatten i Stortinget:

De forhandlinger som er tilendebrakt, synes jeg på en illustrerende måte viser at det er et stadig mer integrert fellesskap vi har med å gjøre, et fellesskap hvor såkalte særordninger — for hver eneste dag som går — blir mer og mer et fremmedelement.

Kun framtida vil i tilfelle vise hva slags politikk EFs organer vil føre på landbrukspolitikens område, også når det gjelder Norge. Det dreier seg om hvilke virkemidler som skal brukes for å opprettholde levestandarden hos jordbruksbefolkningen, hvem som skal forsyne det norske marked med melk, om det vil bli brukt subsidier osv. Det som er klart, er at dette i hovedsak vil bli avgjort i Brussel. Dette legger jeg den avgjørende vekt på. Dersom vi selv vil bestemme hvordan såvel jordbrukspolitikken som andre sider av norsk samfunnspolitikk skal utformes i framtida, bør vi ikke gå inn som medlem av EF, sier Torbjørn Berntsen.

Kampmidlene svekkes i EF

EF-saken har medført at vi har fått en ny oppblomstring av diskusjonen om fagorganisasjonens kampmidler.

Når det gjelder bruk av streik som kampmiddel i rene lønsspørsmål, er dette anerkjent i alle vest-europeiske land. Men det er klart at den vidtgående harmonisering innenfor EF, vil føre til at LO får en ny motpart ved siden av NAF — Kommissjonen i Bryssel. Det skulle være nok å minne om Kommissjonens uttalelse om at «de stadige krav om høyere lønninger, må opphøre...» Skulle det bli satt makt bak slike uttalelser er det klart at streikeretten i norsk LO vil bli betydelig utthult.

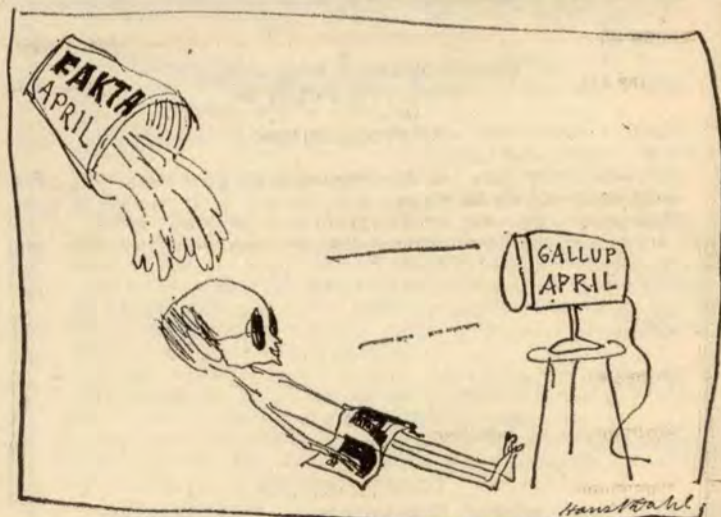
Når det gjelder faglige

sympatiaksjoner (også kalt «politiske streiker») er disse i Norge fullt ut akseptert. I Hovedavtalens paragraf 21 er slike aksjoner også godtatt juridisk. Da LO i desember 1969 gikk til streik mot MOMSen, var det selvfølgelig et lovlig kampmiddel. I Sverige har en samme praksis som i Norge, men i de to store EF-land Vest-Tyskland og Frankrike, er situasjonen en annen. I Vest-Tyskland er det mange eksempler på dommer mot arbeidstakere som har gått til politisk streik. Her står imidlertid tysk fagbevegelse i kamp for å få avkriminalisert dette for oss så selvfølgelig kampmiddel. I Frankrike oppfattes politisk streik formelt sett som opp-

sigelse av jobben. Dette har ikke forhindret slike aksjoner, men i Frankrike er altså ikke dette anerkjent som et lovlig og demokratisk kampmiddel. Hvordan norsk lov og praksis her blir påvirket av medlemskap, er selvsagt vanskelig å si, men at en vidtgående harmonisering av arbeidslivets regler vil påvirke lovgivingen på dette felt, må ikke sees som utelukket. Vi tror ikke LO ønsker å gi slipp på denne rett, men når medlemskap svekker den politiske og faglige arbeiderbevegelse, er vi redd dette får betydning for lov og praksis også på dette område. Det vil i tilfelle bety en ytterligere innsnevring av fagbevegelsens handelskraft.

Les:

**Ledigheten stiger i EF
Forsamling av pratmakere
Kampfeller i Folkets Hus**

Motstanden mot norsk medlemskap er usvekket, i følge siste meningsmåling som FAKTA foretok i april. Av dem som har tatt standpunkt er det fortsatt en overvekt på 60-40 for motstanderne. Gallups måling som ble offentliggjort tidligere viste en viss fremgang for tilhengerne.

EF's økonomiske og sosiale komite:

En forsamling av pratmakere

Det eneste EF-organet der arbeidstakerne har formell innflytelse — etter Romtraktaten — er i Den Økonomiske og Sosiale Komité. Her skal arbeidstakerne ha 1/3 av 101 medlemmer. De øvrige 2/3 skal representere samfunnet og arbeidsgiverne. Det er viktig å merke seg at komiteen bare har en rådgivende funksjon. Det er også verd å merke seg at det formelt ikke er fagbevegelsen som er representert i denne komiteen — medlemmene velges nemlig direkte av Ministerrådet og blir ikke ansett som representanter for bestemte organisasjoner, det er personlige oppdrag det er tale om.

Hvilken reell innflytelse har så arbeidstakerrepresentantene på de råd komiteen skal avgi? For det første er de i mindretall, og det har nesten uten unntak vist seg at arbeidsgiverne og de som skal representere samfunnsinteressene har sammenfallende interesser. For det andre kan en

spørre om komiteen har noen særlig innflytelse på Kommisjonsens og Ministerrådets beslutninger i det hele tatt? I et av de næringslivs-organer som går sterkest inn for norsk medlemskap, nemlig «Norges Industri», nr. 21/71, skriver Per M. Vigtel:

«Meget tyder på at de grupper som deltar i komiteens virksomhet, ikke legger særlig stor vekt på arbeidet i komiteen. Dette henger sammen med at komiteen har relativt liten innflytelse i EEC.»

Formann i den økonomiske og Sosiale Komité, nederlenderen dr. John Dennis Kuipers, kunne nylig avsløre hvor maktesløs komiteen egentlig er når den frie markedsøkonomi skaper kriser, bedriftsnedleggelse og arbeidsledighet. Avsløringen sto å lese i det nederlandske nyhetsmagasinet «Elseviers Magazine», og bakgrunnen for intervjuet med dr. Kuipers var masseoppsigelser innen den kjemiske industri:

Bare i Nederland fikk 2200 arbeidere sparken av Akzo-konsernet. I Tyskland, Sveits og Belgia ble ca. 4000 mann sagt opp. Dr. Kuipers hadde denne kommentaren: (Ifølge «Dagbladet» 9/5-72).

«... I EF har vi valgt den frie markedsøkonomi. Det fører med seg visse risikoer. Jeg forstår derfor ikke så godt hvorfor man kan lagre slikt oppstuss omkring Akzo. Det skjer vel mer enn en gang at noen tusen mann blir avskjediget...»

Det nederlandske nyhetsmagasinet, som regnes som et liberalt blad, karakteriserer EFs Økonomisk og Sosiale Komité som en «kraftløs og innflytelsesfattig forsamling av pratmakere». Bladet slår fast at Brussel verken kan eller vil gjøre noe med krisen i den kjemiske industri, og det hevdes at EFs industripolitikk ikke tar det så nøye med interessene til den europeiske arbeidstaker. Det er den frie markedsøkonomi som er hovedsaken.

Oslo Samorganisasjon mot EF-medlemskap

— Det er en kjent sak for alle fagorganiserte at samfunnsutviklingen som domineres av de norske kapitalkreftenes politikk har forsterket den økonomiske pressutviklingen spesielt i hovedstadsområdet. Dette har i sin tur også brakt fagorganisasjonen i Oslo inn i en meget utsatt stilling som gjenspeiles av at bare 40 % av byens lønntakere er fagorganisert.

Et norsk EF-medlemskap vil øke disse problemene som allerede nå er betydningsfulle nok! — uttaler Oslo faglige samorganisasjon.

Videre sies blant annet: — Det vest-europeiske økonomiske fellesskap legger nå opp til en politikk som tar sikte på opprettelse av en politisk union under ledelse av representanter for storkapitalen i Vest-Europa. Dette er stikk i strid med våre nasjonale interesser

og arbeiderbevegelsens program som går imot blokkdannelse både av økonomisk og politisk karakter.

Oslo faglige samorganisasjon har de siste år opprettet forbindelser med fagbevegelsen også i Øst-Europa med sikte på å bidra til Internasjonal forståelse

og samarbeid og dermed forsøke å være med å redusere spenningen i Europa.

Samorganisasjonen har også engasjert seg på frigjøringsbevegelsens side og er i dag en av hovedstøttene til Vietnam-bevegelsen i Norge. Vi vet at de dominerende krefter i Fellesmarkedet går mot frigjøringsprosessen i U-landene.

Samorganisasjonen vil fortsette på denne veien og oppfordrer sine medlemmer til aktivt å arbeide mot norsk EF-medlemskap.

Uttalelsen ble vedtatt med 65 mot 53 stemmer.

KLIPP UT

SEND INN

Dersom De ønsker å bli medlem i FOLKEBEVEGELSEN —

vennligst send oss medlemskontingenten, minimum kr. 10,—, over postgiro eller bankgiro. Vær vennlig og notér «medlemskap» e. l. på giroblanketten og fyll ut og send oss denne slippet eller en lapp med tilsvarende opplysninger.

Navn:
Adresse:
Postnummer og poststed:
Kommune:

FOLKEBEVEGELSEN
MOT NORSK MEDLEMSKAP I FELLESMARKEDET
Postboks 515 - Sentrum - Oslo 1 - Postgiro 20 86 69
Bankgiro 8200.01.36065

Trygge arbeidsplasser?

En representant for EF-kommisjonen har nylig opplyst at arbeidsløsheten i EF-landene har økt «betydelig» i forhold til i fjor. Statistikken for februar viste således 45 prosent flere arbeidsløse i Vest-Tyskland enn i samme måned i fjor og i Belgia 18 prosent flere. Kilden for disse tallene er det danske Ritzaus Bureau. Siste ledighetstall for Storbritannia lå på over 1 million.

TRYGGE ARBEIDSPASSER

Redaktør: ERLING A. HANSEN

Redaksjonssekretær: LISE WINTHER

Redaksjonskomité:
Rolf Dahl, Kjell Fiskerud, Roald Halvorsen,
Ragnar Kalheim og Matz Sandman

Trykt i Dagbladets trykkeri

I SAMME BÅT

I kampen om sjelene viser EEC-debatten på et punkt en slående likhet med den vanlige politiske striden her i landet. Arbeidergruppene, i første rekke industriarbeiderne, antas stort sett å ha så fast forankret politisk oppfatning at det nærmest er spilt møyen å bearbeide dem. I stedet rettes propagandaen med full tyngde mot de stadig voksende funksjonærgruppene som med sin varierte bakgrunn formodes å være mindre sikre og fastlåste i sitt sosiale syn. Frekt og freidig opereres det med funksjonærbegrepet som om det skulle være entydig. Det er noe ganske annet. Det er ikke de relativt små grupper i høyere administrative stillinger i privat og offentlig virksomhet som utgjør funksjonærgruppen selv om de statistisk henregnes til denne kategori. At disse i noen grad, men også bare delvis identifiserer seg med den politiske og økonomiske «elite» som nå på død og liv vil ha oss inn i EEC, skal ikke benektes, men det er ikke dem det er snakk om. De som i kraft av sin tallmessig styrke egentlig utgjør funksjonærgruppen har nøyaktig de samme interesser som andre lønntakergrupper.

★

Det er de store massene i handel og annen servicevirksomhet vil føle virkningene av den hensynsløse frigivelse av konkurransen og invasjonen av de multinasjonale kjeder i varehandelen, og det er de vanlige funksjonærkategoriene på kontorene som vil kjenne på kroppen virkningene av den «strukturrasjonalisering» som den frie kapitalbevegelse og etableringsrett naturnødvendig trekker med seg. Det er disse gruppene som vil bli innrømmet den eksklusive «frihet» å rykke seg selv ut av sitt tilvante miljø og tilby sin arbeidskraft på de steder hvor det passer kapitalen å foreta sine investeringer. Likedan vil de store funksjonærmasser i statlig og kommunal forvaltning føle de brutaliserende virkninger av praktiseringen av Romatraktatens prinsipper både når det gjelder jobben i snever forstand og de sosiale forhold de skal leve under.

★

Gjennom generasjoners faglig og politisk innsats er det lyktes å skape noenlunde siviliserte forhold på norske arbeidsplasser, ingen — selv ikke de med det mest overfladiske kjennskap til forholdene i Mellom-Europa — er i tvil om at bedriftsmiljøet der er langt hardere og brutallere. Det er ikke til EEC vi må dra for å finne de trygge og trivelige arbeidsplasser.

★

— De moderne industrisamfunns oppgaver og problemer lar seg ikke løse... gjennom det privatkapitalistiske system, innrømmes det i flertallets fraksjonsmerknaad til utenrikskomiteens innstilling om Norges tilslutning til «Det europeiske fellesskap». — Produksjonsprosessen må styres...

Så sant, så sant, men det oppnår man da i all verdens navn ikke ved å tilslutte seg EEC som utilslørt og skamløst slår fast at det er liberalistiske prinsipper «fellesskapet» skal praktisere. Det overveldende flertall av lønntakerne har ingen vanskeligheter med å forstå dette, uansett om de henregner seg til kategorien arbeidere eller funksjonærer.

I EF får kapitaleiere mer makt over arbeidstakere

De som er interessert i at fagbevegelsen er splittet, og dermed svak, er de krefter som i det såkalte «européiske fellesskap» har fått traktat-festet frihet til å flytte kapital, produksjonsutstyr og arbeidsfolk dit lønnsomheten er størst. EF er en organisasjon av stater som ikke bare knytter regjeringene sammen, men også bedriftene og kapitaleierne har fått nye og effektive samarbeidsformer i dette systemet — som framfor alt er

Det som først springer en i øynene når en sammenlikner norsk, eller nordisk, fagbevegelse med det faglige organisasjons-mønstret en finner i de ulike EF-land, er særlig to forhold:

- 1) Mens Norden har en nesten enhetlig fagbevegelse, er den i EF-landene preget av dype ideologiske motsetninger, både politisk og religiøst — noe som har gitt seg utslag i organisatorisk splittelse.
- 2) Organisasjons-prosenten i EF-landene, sett under ett, er så lav at vi må langt tilbake i LO's historie for å finne en like svak tilslutning til norsk fagbevegelse.

preget av den liberalistiske tro på at et økonomisk system fungerer best med minst mulig innblanding fra det offentlige.

MAKT OVER ARBEIDSTAKERNE

De tre grunnpillarene i systemet — fri kapitalbevegelse, fri

etableringsrett og felles arbeidsmarked for hele EF-området — innebærer at kapitaleierne har fått utstrakt makt over arbeidstakerne og deres organisasjoner. Norsk arbeiderbevegelse har alltid — ut fra sin dype forankring i likhets- og solidaritets-synet — gått inn for å begrense de privat-kapitalistiske krefters «frie spill». Det burde derfor si seg selv, at norsk arbeiderbevegelses svar på utviklingen av

internasjonale selskaper og internasjonaliseringen av kapitalen ikke kan være å bidra til en geografisk utvidelse av kapital-kerftenes «frie spillerom» — men tvertimot; Arbeiderbevegelses svar må være solidaritet med den européiske arbeiderklasse som gjennom sine faglige organisasjoner ennå ikke — 14 år etter at EF ble opprettet — har fått noen avgjørende innflytelse i noen av EF's organer.

Splittet LO-kongress i EF-saken i Danmark

Den danske LO-ledelsens forslag om å anbefale Ja til medlemskap i EF ble vedtatt, men med beskjedent flertall på den ekstraordinære kongressen: 524 stemte ja, 406 stemte nei, mens 11 avholdt seg fra å stemme.

Den kraftige offensiven ledelsen i dansk LO satte inn før kongressen, før å få et sterkt Ja-flertall, slo feil. Motstanden på kongressen kom særlig fra de store, utslagsgivende fagforbund. Det upolitiske Ekstra-Bladet skriver i en kommentar blant annet: «Kun vel halvparten av LO-representantene sluttet opp om regjeringens EF-politikk. Arbeiderbevegelsen i

Danmark står stadig dypt splittet i EF-spørsmålet. Makkerparet Krag/Nielsen (statsministeren og LO-formannen) kan foreløpig kun notere seg for en halv seier.»

EF SEMENTERER KAPITALISMEN

Innledere på kongressen var LO-formannen Thomas Nielsen (for medlemskap) og formannen i Smedeforbundet (Jern og Metall), Hans Rasmussen (mot).

Rasmussen minnet om LO-formannens tidligere erklæring om at det ikke ble med hans velsignelse Danmark kom med i

Fellesmarkedet. — Men det er blitt slik, at når kapteinen kommanderer «helt om», så snur geleddene som om det var en flokk soldater, sa Rasmussen og framholdt: Vi skal si nei til EF ut fra politiske synspunkter. Vi skal ikke underkaste oss overnasjonale beslutninger i et kapitalistisk samfunnsystem. Et system Fellesmarkedet vil bevare, — det vil sementere kapitalismen.

MOTSTANDERNES INTERNASJONALE HOLDNING

Rasmussen tilbakeviste påstanden om at motstandere av

EF-medlemskap ikke er internasjonale holdning begrenser seg ikke til et mindre tollområde i Europa, den rekker ut til hele verden.

I anledning trusler fra bedriftseiere om å flytte kapital og virksomhet ut fra Danmark om landet ikke blir med i EF, sa Rasmussen: Da kan det bli spørsmål om å besette bedriftene, som de engelske skipsverftsarbeiderne, og vi må si til de små og redde politikere at de må vedta lover som forhindrer kapitalflukt fra Danmark.

EN FARLIG BLANCO-FULLMAKT

Rasmussen kom også inn på den troverdighetskløft som var

oppstått i sosialdemokratiet. Regjeringen har tidligere erklært at det ville oppstå en ny situasjon, dersom Norge ikke går med i EF. Nå heter det at det ikke spiller noen rolle — i strid med tidligere landsmøtevedtak.

Videre sa «den sterke smed» at det er naivt å tro at Danmark kan legge ned veto i EF mot en stormaktspolitikk. Det vil være en ulykke for Danmark å innlemmes i det teknokratiske og byråkratiske fellesmarkedet, ledet av politikere som er parat til å endre holdning på tvers av folkets demokratiske innstilling. Et Ja er en farlig blancofullmakt, som ikke på noe område vil gagne dansk fagbevegelse.

Fellesskap — for hvem?

Vi har sett hvordan en splittet og til dels ressursfattig fagbevegelse i EF holdes utenfor avgjørelsesprosessen og har vanskelig for å nå fram med sine krav. I tillegg møter de fagorganiserte mange praktiske vanskeligheter som banksjefer og diplomater ikke plages med i det internasjonale EF-samarbeidet. Er det PR-betonte uttrykket «Fellesskapet» bare et fellesskap for en overklasse av politikere og pengefolk? Her er en hendelse som passende kan illustrere de kår

det faglige samarbeidet i «Fellesskapet» kan ha:

I slutten av april i år ønsket britiske og franske CGT-organiserte å møtes for å diskutere framtidig samarbeid. I den britiske delegasjonen deltok flere motstandere mot britisk medlemskap i EF. Franske myndigheter kalte dette møtet en «politisk demonstrasjon», og møtet ble forbudt. Arbeidsgivere og banksjefer skal aldri ha hatt vansker med å få tillatelse til å holde samarbeidsmøter i noe EF-land.

Europahjelp fra Norge

— arbeidsledigheten i EF-landene stiger — ! — La oss komme våre européiske brødre til hjelp. — å forklare hvordan vi opprettholder vår beskjefteigelse.

7. juni:

Slå ring om Stortinget

Stortinget står foran den siste behandlingen av EF-spørsmålet før folkeavstemningen. EF-saken har avgjørende betydning for Stortingets framtid.

Arbeiderbevegelsen har alltid hatt som mål, å styrke de folkevalgte institusjoner i vårt samfunn. Gjennom Stortinget har vi hatt muligheter for å styre samfunnets utvikling i en retning som er til gagn for de store folkegrupper.

EF-medlemskap vil bety at vi må avgi selvråderett og suverenitet til overnasjonale organer i Brussel. Vi må regne med at EF på lang sikt vil utvikle seg til en forbundsstat.

Et av de viktigste maktsentra i Brussel er kommisjonen — et organ som på ingen måte er under folkevalgt kontroll. EF-medlemskap vil således være et tilbakeskritt i forhold til vårt demokratiske idé-grunnlag.

Norsk medlemskap vil videre bety en svekkelse av den faglige og politiske arbeiderbevegelse. I denne bevegelsens ånd er EF et uttrykk for falsk internasjonalisme.

Det er i pakt med arbeiderbevegelsens beste tradisjoner når vi nå slår ring om Stortinget for å beskytte demokratiet og den nasjonale selvråderetten.

Ja til selvstyre!

Slå ring om grunnloven!

Nei til EF-union!

Slutt opp om Folketoget 7. juni fra Youngstorget kl. 18.00.

Folkebevegelsens faglige utvalg.

Kampfeller i Folkets Hus

Da Folkebevegelsens Faglige Utvalg arrangerte sin stor-mønstring mot EEC 1. mai, opplevde vi et intermezzo som vakte stor begeistring. Fra 5. etasje i Folkets Hus — LOs høyborg — ble det hengt ut en transparent med teksten: «Vi er også imot EEC». Mange så på dette som et symbolsk uttrykk for en allianse — de menige på Youngstorget og tillitsmenn i apparatet. For de som kjenner forholdene i Folkets Hus var seansen slett ingen sensasjon.

Mange oppfatter Folkets Hus som selve symbolet på den strømlinjeformede enighet omkring LO-ledelsens standpunkt i EEC-saken. Her finnes nemlig det meste av det vi kan kalle apparatet i norsk fagbevegelse. En makt-koloss som skal representere 600 000 fagorganiserte. I EECsammenheng er dette makt-sentrum en viktig faktor.

Utad kan det kanskje synes som om Folkets Hus nærmest utgjør et samstemmig ja-standpunkt — en lydige eksekutor for Aspengrens linje. Toppledelsen i de fleste forbund stemmer i ja-koret — selv i Jern og Metall, hvor alle vedtak går imot — forfekter ledelsen monotont ja-

synspunkter. I sekretariatet er situasjonen 14—1.

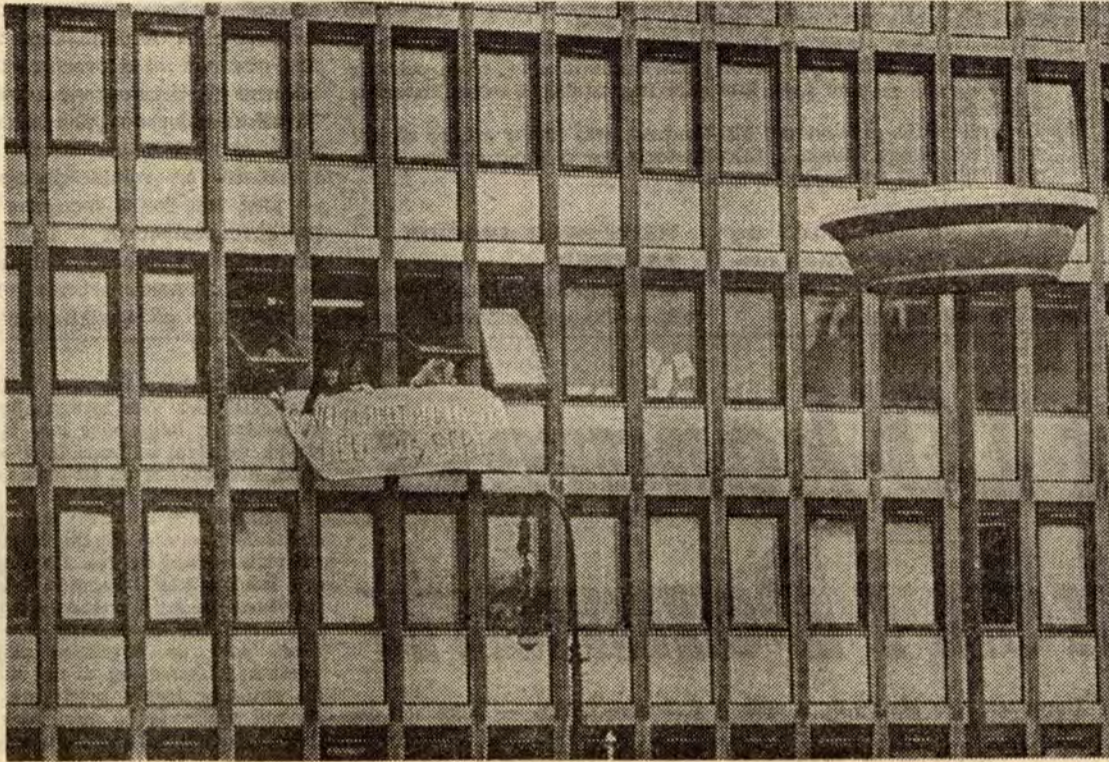
OPPOSISJONSGRUPPER

I virkeligheten er dette situasjonen på overfla-

ten. Ser en bak kulissene blir bildet atskillig mer nyansert. Og dette er slett ingen idyll som kommer fram. Særlig på sekretærplanet finner vi i dag kimen til

en stadig sterkere opposisjon mot ledelsens linje i EF-saken. Konfrontasjonene er ofte harde, og mange er de som blir brakt til taushet ved hårdhendt press fra tilhen-

gerne. Men de fagorganiserte skal vite at de også har sine kampfeller i Folkets Hus. Den store motstand ute på arbeidsplassene kunne ikke i lengden holdes utenfor hovedkvarteret.

Motstanderne ble hilst med solidaritet fra Folkets Hus 1. mai.

KONTAKT

En for en er det ingen sak å få brakt denne opposisjonen til taushet, men etter det vi erfarer er det utstrakt kontakt mellom EEC-motstanderne i Folkets Hus. Det er kanskje en nødvendig og selv-sagt ting, men i disse lukkede rom, hvor presset går ovenfra og ned, representerer slike gruppe-dannelser på tvers av forbundene, en interessant utvikling: Protesten mot LO-ledelsens høyrestandpunkt i EEC-saken, er en prinsipiell protest — EEC gjelder hele fagbevegelsens grunnlag og framtid.

Derfor registrerer vi med glede at motstanden ute på arbeidsplassene, har sine talsmenn også i selve apparatet, og det er disse som egentlig gir uttrykk for de fagorganisertes syn. Selv om opposisjonen foregår i det stille idag, kan vi ane sprekker i det monumentale enighetstempel.

Hva har vi i EF å gjøre?

Enhver som følger med i avisene vil kunne bekrefte følgende:

I England er den ultrakonservative Heath ved makten.

I Italia går de reaksjonære og fascistene fram.

I Frankrike regjerer den gaulistiske Pompidou.

I Tyskland henger Willy Brandts politiske framtid i en tynn tråd.

Og om EEC kan vi slå fast følgende kjennsegninger:

Arbeidsløsheten er større der enn i Norge. Landbrukspolitikken har slått feil, og matvareprisene stiger raskere i EEC enn i områder utenfor. De økende leveomkostninger rammer i første rekke lønsmottakerne.

Den økonomiske utvikling viser stagnasjonstendenser og fram-tidsutsiktene er dystre. Kvinnens stilling er ikke vesentlig forbedret. Bare i Frankrike er det en mindre bedring. Offentlige investeringer sakker akterut sammenlignet med det private forbruk. Det blir mere fabrikkproduert leketøy, men det blir ingen lekeplasser for barna. Det blir mere piller og medisiner fra de medisinske konserner, men det blir ikke flere sykesenger.

Undersøkelser i Tyskland og Italia viser at de distriktspolitiske tiltak har vært uten virkning av betydning. Man må være forberedt på å møte store sosialpolitiske problemer hvis Norge går inn i EEC enn hvis vi blir stående utenfor. Små og kapital-svake norske bedrifter vil stå i fare for å bli kjøpt opp av utenlandske interesser ved medlemskap i EEC.

Noen vil påstå at det som her er anført er ren og skjær propaganda fra EEC-motstanderne. Men så enkelt er det dessverre ikke. Hvert eneste punkt som er nevnt er sitatert og sammendrag fra EEC-kommisjonens rapporter, fra den norske regjeringens markedsmelding og konklusjoner som er kommet fra eksperter som har fått i oppdrag å utarbeide redegjørelser for den samme kommisjon i EEC.

Det er dette «fellesskap» vi skal inn i. Hvorfor vi skal inn må tilhengerne snart gi et fornuftig svar på.

Finn Lie.

Saken på hodet

Willy Dahl, Arbeiderbladets litteraturanmelder, skriver:

Vi som tar til orde for å forsvare norsk kultur, får av markedsstilhengerne ofte høre at vi bærer nisselue. Det er et utmerket plagg med gode tradisjoner i norsk historie. Til gjengjeld bærer en del av landets ledere i dag flosshatt — en flosshatt som er så stor at den har ramlet ned over både øyne og ører.

Danmark, Norge og EF

Den danske markedsminister Nørgaards uttalelse i Oslo om at Norges stillingtagen ikke ville ha noe å si for Danmarks avgjørelse, er ikke blitt godt mottatt i København. Både i regjeringen og i den sosialdemokratiske folketingsgruppen er Nørgaard blitt kritisert både for å ha blandet seg inn i norske forhold og for å ha fastlåst Danmarks stilling. Særlig i den sosialdemokratiske folketingsgruppen ble Nørgaard kritisert, og det ble her presisert at hvis Norge ikke gikk inn i EF ville Danmarks stilling være en annen. Dette betyr at store deler av dansk sosialdemokrati forbeholder seg retten til å revurdere situasjonen dersom Norge ikke blir med i EF, denne holdningen er særlig utbredt i dansk LO.

Flere av de største fagforbundene i Danmark, Arbejdsmandsforbundet og Smedeforbundet (Jern- og Met) er av prinsipielle grunner motstandere av medlemskap i EF, og på dansk LOs siste kongress var det et knept flertall, 56 prosent, for EF, og stort mindretall, 44 prosent mot. Dersom Norge sier nei til EF er det høyst trolig at dansk LO ville få flertallet mot. Derfor ble Nørgaard kritisert for å ha bidratt til å fastlåse situasjonen i Danmark, og for å unødig binde sosialdemokratiets ledelse. Slik kan vi si at Norge fortsatt bestemmer for begge land, og at norsk nei vil kunne trekke et dansk nei med seg.

Arbeidere som brikker

Michel Rocard, sekretær i et av de franske sosialist-partiene, PSU, forteller i et intervju med «Le Monde»:

«Det Europa vi er i ferd med å bygge, undergraver lovfestede rettigheter på alle områder, reduserer tryggheten for arbeiderne, og gir full frihet til de store multinasjonale konserner. Dunlop-Pirelli hadde enkelte problemer i Italia. Selskapet stengte en stor fabrikk i Nord-Italia. Noen måneder etter åpnet selskapet en ny fabrikk i Sveits, like over grensa. Merkelig nok

benytter fabrikken bare italienske arbeidere, men nå til lavere lønninger enn før, og uten at de har noen fagorganisasjon til å fremme sine krav. Hvis det blir arbeidsledighetsproblemer i

Sveits, vil de ganske sikkert være de første til å få sparken».

EF-prinsippet om frie kapitalbevegelser gjør det altså ikke bare lettere å flytte kapital fra land til land innen EF, men det er også blitt lettere å flytte kapital ut — når det lønner seg for kapitaleieren.

Nasjonen — et arbeidsfellesskap

EEC-motstanderne er nedlatende blitt benevnt som «nasjonalister». La oss slå fast: en nasjon er et slags arbeidsfellesskap. Det er en naturlig enhet som har utviklet seg gjennom århundrer arbeid.

De mange organisasjoner og institusjoner i vårt samfunn eier ikke nasjonen — det gjør det arbeidende folk. Fordi nasjonen er det arbeidende folks eiendom, faller arbeiderbevegelsens egentlige interesser sammen med de nasjonale selvstendighetsinteresser. For det er de som eier kapitalen, som i dag arbeider febrilsk for å utslutte landegrensene. Stor-konsernene vil bre sin innflytelse over større og større områder.

Den nasjonale enhet er et vern mot de uekte internasjonale tendenser som kapitalen bygger på. Kapitalen vil avskaffe grenser, for derved blir dens makt enda mer usynlig, anonym og uangripelig. . .

Eller retttere: den skjuler seg bak et udemokratisk byråkrati som er nærmest uangripelig bak Roma-traktatens skjold.